

[Hans Hedtoft.]

Skridt. De 121's Adresse er dette Opraab kaldt. Det blev kommenteret i Bladet „Slesvigeren“ den 26. September 1947 i en ledende Artikel, og denne ledende Artikel begyndte saaledes:

„Der er egentlig ikke Grund til at spilde særlig meget Krudt paa „Opraabet“ fra de 121 Passivister. Lusene kendes paa Gangen, siger et gammelt Ord, og denne radikale Klike har jo af og til i det sidste Slægtled vist komplet Umulighed, naar det gjaldt praktisk Politik.“

I „Fyns Tidende“ for 25. September 1947, altsaa i Regeringspartiets Hovedorgan paa Fyn, skriver en Indsender, M. Madsen, Fruens Bøge, i en polemisk Artikel mod samme Adresse bl. a. følgende:

„Hvad er det da, man opfordrer os til ved det fornævnte Opraab? Det er saamænd kort og godt, at vi med koldt Overlæg skal overgive Titusinder af danske Sydslesvigere i Tyskernes Hænder, overgive dem til det Folk, der har fostret en Bismarck og en Hitler, det Folk, der skabte Køller-Politikken, Forbryderorganisationer som S. A. og S. S., Gestapo m. fl. Og Betalingen skal være den, at vi Danske heroppe i Kongeriget tryk kan sætte os til Rette i Gammelmandsstolen ved Kakkelovnen og have det lunt og hyggeligt og fredeligt uden at være bange for et fremtidigt Tysklands Misfornøjelse med os — tror man da. Hvor naivt! — Ak ja, ogsaa Stikkerne“ — jeg gentager „ogsaa Stikkerne“ — „overgav med aabne Øjne deres Landsmænd til de tyske Bødler — blot faldt Betalingen kontant.“

„Lus“ og „Stikkere“ — disse Ord brugt om Underskriverne af et Opraab, der efter min Mening er det vægtigste Aktstykke, der overhovedet er fremkommet i den offentlige Diskussion om denne Sag, brugt om Underskrivere, der er kendt af dansk Offentlighed, siger det ikke et og andet om Mentaliteten i de saakaldte Aktivisters Lejr? Jeg skal helt afstaa fra i denne Sal at kommentere disse Skrivelser nærmere. Jeg er inderligt overbevist om, at de Herrer Sydslesvig-Aktivister i den Valgkamp, der kommer, vil faa passende Svar fra det danske Folks Flertal, et Svar, som jeg tror ikke kommer til at mangle noget i Retning af Tydelighed.

Min Taletid er udløbet, og jeg skal derfor i Korthed anbefale det af Socialdemokratiet stillede Forslag til Beslutning og anbefale at stemme for det af Det radikale Venstre stillede Forslag til Beslutning, som

jeg maa formode kommer til Afstemning først.

Jørgen Jørgensen: Jeg skal ikke paa dette Tidspunkt komme ind paa de økonomiske Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Tale kunde give Anledning til; paa et senere Tidspunkt under Debatten vil jeg sige noget herom. Jeg vil her til Indledning alene holde mig til at begrunde det Forslag til Beslutning, som mit Parti har stillet.

Naar Det radikale Venstre har stillet dette Forslag, er det for at faa bragt Klarhed i den politiske Situation. De politiske Forhandlinger, som i den sidste Tid har været ført, har indtil nu ikke givet noget Resultat. Den Samling om Opgaverne, som Landets alvorlige økonomiske Forhold opfordrer til, har det ikke været muligt at faa bragt i Stand. Mit Parti beklager dette. Vi kan ikke erkende, at et Folketingsvalg nu er en Løsning, man skal stille imod. Efter et Valg vil det paa samme Maade som nu blive nødvendigt at faa et Samarbejde i Stand paa bredt Grundlag. Problemerne, der skal løses, vil til den Tid ingenlunde være lettere at komme igennem, tværtimod. Og det haster. Alvorstung er Fremtiden, vi gaar i Møde, og vi har alle et Ansvar for Landets Skæbne. Inden længe vil der sikkert blive Brug for at appellere til Sammenhold og Solidaritet som i Krigens Aar, og vi skulde nødig modvirke dette ved at træffe Afgørelser, der kan bidrage til, at Modsætningerne i Folket øges.

Mit Parti har stillet dette Forslag til Beslutning for om muligt at faa Klarhed bragt til Veje paa et bestemt Omraade i den politiske Situation, nemlig i Sydslesvigs-spørgsmaalet.

Vort Forslag vender sig ikke mod Regeringen som saadan. Det er vendt mod Statsministeren, fordi det er vor bestemte Opfattelse, at Statsministeren ved den mærkelige Stilling, han har indtaget i Spørgsmaalet om Sydslesvig, har fremkaldt en Uro og Usikkerhed i vort politiske Liv, som er en Hindring for, at nødvendig Lovgivning kan gennemføres. Denne Tilstand kan ikke fortsætte. Saa alvorligt som Forholdene tegner sig for vort Land fremefter, kan enhver se, at indgribende Foranstaltninger meget snart maa gennemføres, hvis ikke det skal gaa galt med Danmarks Økonomi, men Regering og Rigsdag er ude af Stand til at handle og træffe nødvendige Beslutninger, fordi Statsministeren er blevet et Splittelsens Tegn i vort Folk, medens det dog er ham, der fremfor nogen anden med den Stilling, han beklæder, har Pligt til at bidrage til Samling